49ste jaar. — N° 9. Zaterdag, 25 Januari 1902.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Drie maal per week **6** franks per jaar.
Twee » » **5** »
Een » » **4** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** cent^en per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

VOOR DEN PAUS.

Bedrag der vorige lijsten fr. 33,087,60

Men kan de giften bestellen op het bureel van ons blad of wel bij M. L. Mallié, 52, Bergstraat, Brussel.

TONGEREN, DEN 25 JANUARI 1902.

VAN ALLES WAT.

Z. H. den Paus Leo XIII, is den 2 Maart 1810 geboren.

De 20 Februari aanstaande begint hij het 25e jaar van zijn Pausdom. Hij is een der langst regeerende Pausen :

Paus Silvester I regeerde van 313-335, dus 22 jaar.

Paus Leo I regeerde van 440-461, dus 21 jaar.

Paus Adrianus I regeerde van 772-796 dus 24 jaar.

Paus Alexander III regeerde van 1160-1181, dus 21 j.

Paus Urbanus VIII regeerde van 1623-1644, dus 21 j.

Paus Pius VI regeerde van 1775-1798, dus 23 j.

Paus Pius VII regeerde van 1800-1823, dus 23 j.

Paus Pius IX regeerde van 1848-1878, dus 32 j.

De Paus heeft binst zijn pontificaat reeds 137 kardinalen ten grave zien dalen. Intusschen schijnt de lange levensduur van het hoofd der katholieke Kerk, ook het deel der kardinalen te zijn. Want, terwijl de gemiddelde sterfte in het heilig Collegie 6 tot 7 per jaar bedraagt, zijn er in 1901 slechts 2 kardinalen overleden, zoodat het Collegie dat eenmaal den opvolger van Leo XIII moet kiezen, dit jaar niet veel veranderd is. Er kan evenwel spoedig veel veranderen, want 4 kardinalen tellen reeds meer dan 80 jaar, terwijl er 6 onder zijn van 76 jaar en 26 tusschen de 65 - 75 jaar tellen.

* *

Uit Rijsel wordt ons geschreven, volgens eenen brief uit Boulogne, binnen kort eene prijsverhoging ondergaan. De Boulogne zal hierin het voorbeeld volgen van de Fransche departementen Nord en Pas-de-Calais.

* *

M. Woeste heeft een wetsontwerp neergelegd, strekkende tot beteugeling der valsche liederen en uitroepingen op straat en in openbare lokalen.

* *

Opnieuw worden er onrustwekkende geruchten verspreid over de gezondheid der Koningin, naar aanleiding van een bezoek der geneesheeren Thiriar en Rommelaere te Spa.

Nu, dokter Thiriar gaat alle zondagen naar Spa en wat dokter Rommelaere betreft, die was door H. M. op een officieel theebezoek genoodigd.

De beide geneesheeren hebben de koningin in de beste gezondheid gevonden.

* *

De vreugde der Brusselaars is groot geweest, nu zij prinses Albert opnieuw aan de zijde haars echtgenoots in het publiek hebben zien verschijnen.

't Was ter gelegenheid eener vertooning in den cirk, en de aanwezigen hebben aan het prinselijk paar eene warme ovatie gebracht.

HH. KK. HH. zullen veel te doen hebben, indien zij al de uitnoodigingen willen beantwoorden, die zij zullen ontvangen.

En nu komt de provincie ze nog aan de hoofdstad betwisten. Er zal geene enkele tentoonstelling in het rijk meer plaats hebben, zonder dat prins en prinses Albert zullen uitgenoodigd worden, om ze te gaan inhuldigen.

Men weet overigens dat HH. KK. HH. voornemens waren in de lente de reeks huner blijde inkomsten in verschillende steden des lands te herbeginnen.

Men noemt Luik als zullende in Mei het bezoek ontvangen van het koninklijk paar. Men zal er tegen dien tijd eene tentoonstelling van Schoone Kunsten inrichten.

't Is ook prins Albert die het Belgisch hof zal vertegenwoordigen bij de kroning van koning Edward VII van Engeland, maar waarschijnlijk zal prinses Elisabeth hem niet vergezellen op die reis, die meer vermoeiend is dan aangenaam.

* *

EEN VRIESKUUR TEGEN KOORTS. — Eene nieuwe kuur voor typhuskoorts — inderdaad voor bijna iedere koorts — is ontdekt en de genomen proeven ermede zijn welgeslaagd. De lijder wordt in eene daartoe speciaal vervaardigde koelbuis gelegd en de koorts uitgevroren. De ontdekker van de nieuwe kunstkuur is Dr Lester L. Roos.

De vriesbuis is niets anders dan een langen zak voorzien van afdeelingen voor ijs. Is de lijder eenmaal in de buis gelegd, dan wordt hij gewikkeld in een nat laken of een nat deken, welker temperatuur graadsgewijze verlaagd wordt van 70 tot 40 graden. Behalve dit werk, wordt de lijder met stukken ijs dicht gepakt en in den zak of buis gehouden totdat hij (of zij) bijna bevroren is.

* *

TE VEEL RECHTSGELEERDEN. — De regeering van het groothertogdom Saksen-Weimar heeft de bestuurders der gymnasia verzocht de jongelingen die eene keuze doen moeten voor hunne verdere studiën, te wijzen op den verbazenden grooten toevloed van rechtskundigen, om hen zoo te bewegen zich in eene andere richting te bekwamen. Dat is in België evenals in Saksen het geval

* *

LEKKERBEKKEN. — De schoone stad Sint-Louis zal wel nog meer beroemd worden dan zij het reeds is. Alle nieuwigheden worden er aanvaard : de laatste is de maatschappij der grondeters. Die maatschappij telt tot heden vijf en zeventig mannen en vrouwen, die denken dat zij de dokters ontsnappen kunnen met groot te eten. Gewone stervelingen zeggen dat het altijd te vroeg is om in het « zand te bijten », maar die maatschappij leert dat het best is maar dadelijk te beginnen.

De nieuwe leering is dat de menschelijke maag steengruis noodig heeft, evenals de maag der kiekens : die eten steengruis en krijgen de « appendicitis » niet ; daarom is het goed van tijd tot tijd een handvol zand of steengruis op te eten. William Windsor, advokaat, stichter der maatschappij, zegt dat men na weinig tijd zulken goeden smaak vindt in het zand, dat men er lekkere spijzen zou voor lateu staan.

Er wordt beweerd dat alle soorten van grond niet even voordeelig zijn : zoo willen de grondeters niets anders dan die soort die uit de rivierbodems komt. Het opperhoofd der grondeters zorgt dat het voorbereid is en gesterilliseerd (dan verkoopt hij het aan 25 cents het klein pakje.) De maatschappij bestaat nog maar 6 maanden en groeit snel aan. Men hoopt dat de stad tot de nieuwe leering zal bekeerd zijn voor de opening der tentoonstelling in 1903. En als gansche de wereld die leering aannam, het zou veel geld sparen aan het rivierkuischen.

* *

BIJGELOOF EN GODSDIENST. — In *Le Bien Public* vinden wij eene vermakelijke aanhaling, door eenen priester verschaft, die in Parijs zijn H. ministerie uitoefent.

Deze geestelijke heer verklaart, dat de verlichte Parijzenaars het bijgeloovigste volk zijn der aarde. Het gebeurt dagelijks dat bij personen, die hem ontwaren, naar een stuk ijzer ziet grijpen om aldus verlost te zijn van de kwade hand welke het zicht des priesters op hen roept.

Duizenden menschen dragen een zoutkorrel in den geldbeugel, om hem niet te zien stelen, of verbranden hun afgesneden haar om niet kaalhoofdig te worden.

Men slaat de handen ineen voor zulke kinderachtige kleingeestigheid, vanwege lieden die ons bijgeloovig heeten.

Rupsen en vogeltjes.

Het jaar 1901 kan tellen. Nooit is er gezien geweest, op alle boomen en ten alle kanten, dat de rupsen zoo vruchtbaar waren. In de maanden Augustus en September, was alles zijne groene kleur al kwijt. En zoodanig treffend is dat verschijnsel dat het menschdom thans denkt dat de winter reeds langdurig is. En hij is nog niet begonnen !

Maar wat zal het jaar 1902 zijn ? Al de poppen welke op de boomen zitten, verbergen in hun binnenste millioenen rupsenieren en reeds jonge larven. De kleinste zonnestraal zal genoeg zijn om al dat ongedierte in het leven te roepen en wee ! bladjes en botten ! Wij zouden ons kunnen troosten dat er bij voorbeeld in iedere holstede een twintigtal vogelnestjes te vinden waren. Maar deze zijn er niet. Hoe zeldzaam ontwaart men een nestje ? En als men zoo iets ontdekt, kan men zeker zijn dat het niet vroeger gezien werd door een jonger.

Nog een troost is er ten andere zijde : De rupsenwering.

Welke niet bestaat tenzij op het papier. De gouverneurs mogen uitvaardigen zooveel zij maar willen, dat helpt niets. Gaat zien lang de ijzeren wegen, die hagen aan weerszijden zijn wit van poppen. Gaat langs de vaarten en de straatwegen, de boomen schijnen bladen met spinstokken. Gaat zien naar de boomen uwer gemeente. Het bestuur zelf kan er niets aan doen. Rupsen weren is zoo gemakkelijk niet. Begin eens op eenen grooten ezk te klimmen om er (laat ons maig zijn) 1000 poppen af te knippen. Voorzeert moet gij op den boom met uwen stok en rupsenschaar. Ge moet u voor iedere pop eene nieuwe plaats kiezen. De stok in een uit, boven en onder de takken schuiven, gedurig omhoog kijken dat u de oogen draaien en den nek kraakt. En als gij eenen gunschen dag folteringen hebt ondersteund, telt maar eens hoe weinig gij gevonderd zijt.

Het middel om de rupsenplaag te bestrijden ligt niet daar ! Het jaar 1902 zal u niet veel appelen bezorgen. De rupsen zullen ze opeten. Gij hebt maar een woordje te reppen om die gevloekte plaag te keer te gaan. In plaats van kleine belachelijke boeten te maken op het vogelvangen, begint met 100 fr. of eene maand gevangenisstraf te geven aan de vogelveters, aan de spijsbuishouders, aan de koopmans in g vogelte, aan de vogelvangers, aan de bezitters van vogelen in het algemeen. Laat toe dat de kanarievogel gekweekt worde in kooien, maar schaft of andere vogelen te bezitten, zeuals : merels, spreeuwen, vinken, kwakkels, enz. enz. Is het niet jammer om aan te zien dat de vinken bij duizenden ter markt gebracht worden, per dozijn aan stokjes gregen ? Dat die vogeltjes dagelijks rooveel insecten kunnen pakken en dat wij nu met die insekten blijven zitten !

Is er iets lelijker dan het aanschouwen van een vogeltje in zijne vrijheid dat duizendmalen daags met een worpje naar zijn nestje draagt ? Is er iemand met gezond verstand welke kan goedkeuren dat eene vink in een ellendig kotje gesloten zit ! en schande aan u, vogelbeulen, 't is nog niet genoeg dat lieve dierte gevangen te houden, neen, gij moet het nog een gloeiend ijzer op de teedere oogjes branden. Lafaard, beseft gij niet wat het genot en het nut der oogen zijn ? Vreest gij niet eens beroofd te zijn van het panschouwen van 't daglicht ? Laat de vogels vliegen en leven. In twee drie jaren, zal ons land een paradijs zijn. Let wel op : 't zijn vogeltjes die wij nu missen.

BEDEVAART NAAR ROME.

Ter gelegenheid van den 25^en verjaardag van het Pontificaat Zijner Heiligheid LEO XIII, zal Zijne Eminentie de Kardinaal-Aartsbisschop van Mechelen zich in Februari naar Rome begeven, en er het voorzitterschap nemen van de Bedevaart die onder zijn beleid zal ingericht worden. Onder de leden van het inrichtingscomiteit bevinden zich Mgr. DE CLERCK, vicaris-generaal te Mechelen, de Eerw. Heer Kanunnik BEAUVOIS, te Antwerpen, en M. ROSMAN, Fabriekstraat, 13, te Brussel.

De Bedevaart zal uit België vertrekken den 27 *Februari, 's morgends*, en er den 12 *Maart 's avonds*, terugkeeren. Men zal te Rome negen volle dagen verblijven, van *Zaterdag* 1^en *Maart* tot *Dinsdag* 11^en.

PRIJS (alles in begrepen) :

1ste KLAS	2de KLAS	3de KLAS.
480.60 fr.	334,70 fr.	183.40 fr.

Prospectussen en inschrijvingen bij M. ROSMAN, 13, Fabriekstraat, Brussel.

De lijst zal gesloten worden, zoodra men het contingent van den bijzonderen trein zal bereikt hebben.

Onze Missionnarissen.

BELGEN IN GEVAAR.

De Londener-bladen deelen het volgende telegram mee uit Peking :

Mgr. Bermyn, de bisschop van West-Mongolië, is te Peking aangekomen.

Hij meldt dat een ambtenaar te Ping Lo hem liet weten, dat een aanval tegen zijne missies op handen is.

De gouverneur-generaal stourde tien soldaten, ter bescherming van elke missie.

Dat is een onvoldoende getal, want de missies bezitten geene wapens en de soldaten moeten 2 a 300 kilometers ver reizen, alvoreus hunne zending te bereiken.

Mgr Favier gelooft niet aan eenen algemeenen opstand.

* *

DE MOORD GEVESTIGD. — In het Seminarie van Scheut is eindelijk eene depeche aangekomen, verzonden uit Shanghai en meldende dat pater Bonguerts aan zijne wonden overleden is te Sia-You-tsen.

* *

GESTORVEN OP HET VELD VAN EER.

Pater Victor Hecht, missionaris Oblaat van Maria, is overleden in het militair hospitaal van Kroonstad (Oranje-Vrijstaat).

Pater Hecht was een Elzasser, geboren in 1868. Sedert acht jaren was hij missionaris in het land der Boeren en zijne dood maakt eene nieuwe bres in de rangen der katholieke zendelingen, reeds gedund door het afsterven van den eerw. p. Schoch, apostolisch prefekt in Transvaal, en van Mgr Gaughran, bisschop van den Oranje-Vrijstaat.

Pater Hecht is overleden aan de darmkoorts, die zoo verschrikkelijk woedt in de rangen van het Engelsche leger. Hij was gelast met de godsdienstige zorg der zieken in de kampen en hospitalen langsheen de spoorweglijnen tusschen Kroonstad en Vereeniging.

NIEUWS
uit de stad en de provincie.

De **Collecte**, gedaan na het liefdadigheidssermoen, gepredikt in O. L. V. Kerk door den Eerw. P. Adjutus, van de Orde der Minderbroeders, ten voordeele der armen bijgestaan door het Genootschap van St-Vincentius à Paulo, heeft de som van 631 fr. opgebracht.

Een **Eerwaarde pater Jesuiet**, van het Sint-Ignatius Huis van 's Heeren-Elderen, zal aanstaande vrijdag, om 3 ure, in de Kapel der Damen van de HH. Harten, een Fransch sermoon prediken.

Na het sermoon, Zegen van het Allerheiligste Sacrament.

Volksbond St-Maternus. — TONGERSCHE SPAARBOND. — Verleden zondag hield de *Tongersche Spaarbond*, gevestigd in den Volksbond St-Materous, zijne jaarlijksche algemeene vergadering.

M. Mathieu Christiaens, de ieverige voorzitter van den Tongerschen Spaarbond, gaf in eenige welsprekende woorden verslag over de werkzaamheden der Maatschappij, gedurende het afgeloopen jaar.

Uit dit verslag blijkt dat het getal personen die regelmatig geld op hun spaarboekje hebben ingeschreven, 145 bedraagt. De rekeningen van de leden sluiten met eene totaal van 9188,79 fr. Hierbij moet nog eene som van 318.00 fr. gevoegd worden, die van de Spaarkas in de Lijfrentkas werd gestort door 28 leden. Op het einde van het jaar 1901, hadden de leden van den Spaarbond dus eene som van 9506.79 fr. op hunne spaarboekjes ingeschreven. Over twee jaren bedtrog deze som 5950,76 fr. en verleden jaar 7865.35 fr. dus eene jaarlijksche vermeerdering van 47 tot 19 honderd franken. De intresten zijn bijgevolg ook vermeerderd : verleden jaar wierd er 222,15 fr. uitgedeeld en dit jaar 323.87 fr. Het getal eereleden is hetzelfde gebleven, het is te zegger 35.

Buiten den intrest van 4 per honderd, worden er nog premiën tusschen de leden verdeeld. 57 leden deelen slechts in eene helft der premiën, omdat zij binnen het jaar geldafhaligen gedaan hebben, of drie achtereenvolgende maanden geene storting gedaan hebben, of in de drie laatstmaanden van het jaar bijgekomen zijn. Aldus zijn er 18 leden die in de gaanche wiesten deelen, en ieder 0,82 fr. boven zijnen intrest ontvangen, de andere 37, die maar in eene helft deelen, ontvangen 0,26 fr.

De sommen die afgehaald werden om op de Lijfrentkas gestort te worden, zijn ook vermeerderd van 158 tot 318.

M. Christiaens doet een dringenden oproep opdat meer leden nog zich zouden aansluiten bij de Lijfrentkas. Hij legt de talrijke voordeelen uit die men hierdoor kan genieten en haalt talrijke voorbeelden aan van andere gelijkaardige maatschappijen, in onze omstreken gevestigd, die allen zeer bloeiend zijn en wier leden zooveel goed mogelijk trachten te verwezenlijken.

Dit verslag werd geestdriftig toegejuicht.

Daarna ging men bij geheime stemming over tot de herniuwing van de helft van het Bestuur.

M. Jos. Delvoi, uitgaande lid, verzocht de leden zijn mandaat niet meer te hernieuwen, daar hij zijne plaats wilde afstaan aan een werkend lid.

Het mandaat der andere uitgaande leden, MM. Moens Pierre, Pelleus Aug. Renwart Hyac. Vandenrydt Ed. werd herniuwd en M. Jos. Liessens gekozen in vervanging van M. Jos. Delvoie.

M. Delvoie wenscht de leden geluk over hune keus ; immers de uitgaande kommissarissen hadden met iever en opoffering hunne taak gekweten en de nieuwe kommissaris, die zij in zijne plaats hebben gekozen en die wij sedert eenigen tijd reeds aan het werk gezien hebben, zal insgelijks toonen dat hij hun vertrouwen waardig is en zij zich niet in hunne keus zullen bedrogen zien. M. Jos. Delvoie, afschoon geen deel meer makende van het Bestuur, zal, gelijk in het verleden, verkiesd blijven aan de Maatschappij en aan ieder lid in het bijzonder.

MILICIE. — Lichting van 1902. — *Herzieningsraad.* — Werkelijke leden : MM. ridder de Borman C. Lid van de bestendige deputatie des provincie-raads, Schalkhoven ; Gielen K. id. Bilsen ; de Kreeft H. id. Kerkom-Loon. — Plaatsvervangende leden : MM. Slegers A. Lid van de Bestendige deputatie des provincieraads, Tongeren ; Willems L. Hasselt.

Provinciale commissie van Militie. — M. Moors K. te Maeseyck.

Paardenmarkt TE TONGEREN, *DONDERDAG 13^e FEBRUARI.*

Op de markt van TONGEREN van verleden donderdag waren te koop gesteld : 376 koeien en kalveren, 3 schapen, 172 vette varkens, 1124 magere varkens.

APOTHEEK-ZONDAGSRUST. MORGEN zal de Apotheek van

M. FRANCKEN

alleen open blijven, *van 12 uren 's middags tot 12 uren 's nachts*, VOOR DE DRINGENDE NOODWENDIGHEDEN.

De Comptante betaling zal vereischt worden.

Groote-Spauwen. — FESTIJVAL 1902. — Het Comiteit der St-Cecilia Societeit, van Groote-Spauwen, brengt ter kennis, dat het voornemens is dit jaar een festival in te richten op zondag na Sinxen, den 25^e Mei.

Deze Societeit heeft haar bestaan genomen in het jaar 1874, onder het geleiden van den Eerw. heer Leva en den heer Baillien ; nu is zij in stand gebleven met het meest te werken tot oplustering der Kerkelijke pligtigheden, welke zeer vooruit gesteld wierden.

Gekomen in het jaar 1899 verbiel zich de ijver meer, en men voud zich getrokken om het instrumentale muziek bij te nemen. Dit jaar was juist het 25^e jaar huns bestaans. Men badde dit plechtig willen vieren, maar geen kans ; de muziekanten voelden zich te zwak om hun instrument meester te zijn ; verleden jaar is het onmogelijk geweest. Maar nu, in 1902, denken wij, gevoelen wij den tijd gekomen te zijn, op denwelken wij nogeen in de onderneming te lukken. Daarom van al heden, berichten wij onze kunstgenooten van omstreken vroegere keuhkaren, dezen dag te willen aansluiptren, omdat wij hen als wij ze later zullen verzoeken, niet zullen bekoeten te aegen « wij zijn beet. »

Hopende dat dit voor velen, een moof en gelukkig uitstapje zal zijn, zullen wij het zoo laten tot later.

Voor de Maatschappij St-Cecilia :
De Voorzitter,
J. WERKEN.

St-Truiden. — TEGEN DE BALDADIGHEDEN. — Eene gansche karrevracht verzoekschriften van al de katholieke maatschappijen der stad, zijn op het Stadhuis toegekomen om te protesteeren tegen de buldadigheden, die door de gemaskerden op de vastenavonddagen alhier gepleegd worden. De gemeenteraad kwam verleden maandag bijeen om erover te spreken.

De Commissie der feesten is met het onderzoek belast en zal maandag toekomende een grondig verslag er van indienen.

De gemeenteraad zal maandag 27^e Januari nogmaals vergaderen en jedeteen voorziet dat er zeer strenge maatregelen zullen genomen worden om de misbruiken, die er in de vastenavonddagen plaats hebben, te keer te gaan.

Wij zullen onze lezers dinsdag toekomende kennis geven der maatregelen die er zullen genomen zijn door den gemeenteraad.

Tongerloo-bij-Maeseyck. — MISS QNARIS-MARTELAAR. — Maandag 27^e heeft alhier een plechtige lijkdienst plaats voor den E. P. Bonguerts missionaris, als martelaar in Mongolië gestorven.

Maeseyck. — DIEFSTALLEN. — Bij de herbergiers M. D., in de Eyckerstraat en M. V., in de Boschstraat, hebben de ridders van de langvingeren geld uit de buffetladen gestolen, terwijl de bazinnen eens eventjes naar de keuken waren gegaan.

Bij den herbergier M. K., poogden zij met geweld drank te krijgen zonder duiten. Doch daar de baas hevigen tegenstand bood, namen zij devlucht met eene flesch jenever. De policie zit ben dapper op de hielen.

Opoeteren. — PAARD OP HOL. — Het paard van den landbouwer M., verschrikte zich gisteren voor het werkingrijdende afbommachieu van den boortoren der Cie Cockerill, met het ongelukkig gevolg dat de voerman onder het rad der kar terecht kwam en kbagt van inwendige pijnen.

Zichtkaarten voor collectiën.

(CARTES VUE USÉES pour COLLECTIONS)

Het « Werk der Oude Postzegels » van Luik bezit 40 à 50 duizend zichtkaarten (cartes-vue) van verschillende landen van Europa : Frankrijk, Duitschland, Oosteorijk, Zwitserland, Italië, Roumanië, enz.

Deze kaarten (met gestempelde postzegel — en in goeden staat) worden verkocht aan de verzamelaars, tegen 3, 4 tot 10 franken het 100 volgens eenieders verlangen.

Fantaisie kaarten zijn te krijgen aan 1 fr. 1,50 en 2 fr. het 100.

Gebruikte kaarten zonder postzegel (cartes-vue en fantaisie-s) aan 0.25 fr. het 100 ; 1 fr. de 500.

Men schrijve aan den Eerw. Heer

JAN BEETS,
STUDENT IN 'T GROOT SEMINARIE, LUIK.

ACHTTIEN KISTEN GOUD

ZEEROMAN.

I.

Op zekeren avond, helder van maneschijn, stonden twee mannen aan het uiterste punt van de landtong, die de baai van Sydney aan de eene zijde, omarmt. De groote baai was destijds nog niet aangelegd.

Twee oogpunten, op eenen afstand van drie kwart mijl opeenvolgend, eene schip voor anker — eene bark, niet groot, maar schoon van bouw en onberispelijk van tuig, een schip uit de goede dagen van de zeilvaart nog.

Het sloeg tien ure. Eerst gaven de stadsklokken van Sydney, heel in de verte, het seiu ; en terstond volgden de scheepsbellen, overal in het rond, de lucht vullend met het veeltonige getingel van honderden glazen. Ook de kleine bark deed hiernaar mee, en hare bel klonk als zilver.

— Dat heeft hij ! zegde een der beide mannen.

Inderdoed, tusschen het barkschip en den wal anderde over het zilverig glanzende water eene donkere stip, die zich weldra vergrootte tot eene sloep, door eenen enkelen man gepagaaid. De sloep zliet tegen den kant, de roeier sprong er uit, en de twee anderen, die op hem gewacht hadden, gingen op hem af.

— Wel, Hankey, wat voor nieuws ?

— Ik heb een uur met stuurman Poole gesproken, en ik heb, geloof ik, alles uit hem gekregen wat er in hem is. Een paar flesschen champagne maakte zijne tong los ; de kapitein was aan wal, en de oppersturman lag in de kooi, oppasslijk. Er zijn eenige passagiers aan boord. De kas vertrekt morgen om twee uren, en, voor zoover ik heb kunnen zien, is het een juweel van een schuitje, met gemak door een half dozijn mannen te hanteeren. Ik neem aan, met drie man, het topzeil in te nemen, en bij een stevige briek. Een fiel, handig scheepje. Een scheepje om door een ringske te trekken !

De beide anderen luisterden greetig. De man sprak met een beschaafd accent. Alle drie maakten zij zoo ongeveer den indruk van verloopen officiers, van lieden die naar de kolonie waren geko uen om goud te zoeken, maar die geen goud gevonden hadden — heeren van twaalf stiefelen en dertien ongelukken, voor wien blijkbaar, volgens hun gesprek ook het zeemansberoep geen geslaten boek gebleven was.

— Zijn er wapens aan boord ? vroeg er een, die door den ander Trollope werd genoemd :

— Ja.

— Waar gebergen ?

— In de hut van den tweeden stuurman. Een armoedig zoolke ! Wat sabels, wat oude pistolen en misschien een half dozijn snaphanen. De Schotsche reeders hebben hun kapitaal niet in de wapenkist gestoken ! riep Hankey lachend.

— Maar dat oud-rasiig geraar, bracht Trollope in het midden. Gij hebt niet in de kist gezien. Er kan wel wat beters in zijn.

— Al waren er de fijnste wapens van de wereld in, antwoordde de ander, een kleiu gat is groot genoeg om ze overboord te laten dansen !

— En ammunitie ? vroeg de derde persoon, die eene fijne spraak had en een weinig lispte.

— Ja ik heb vergeten daarnaar te vragen, luidde het antwoord. Maar als het schietgeweer weg is, wat kan ons de ammunitie scheien ?

— Hoe sterk is de bemanning ?

— Voorop, hoogstens elf koppen. Ze kunnen er niet meer krijgen. Er moesten er eigenlijk achttien zijn. Maar zoo gauw als de kerels aangeworven zijn en hunne maand voorschot heet hebben, drossen zij, en de policie kan daar niets tegen doen. De tweede stuurman zegde mij, dat de *Queen* opzettelijk een goed eind van den wal is gaan liggen, om het volk aan boord te houden.

— Hm, hm. En weet gij nu ook zeker dat het bewuste goed en wel in lading is ? vroeg de derde heer — de heer die lispte.

— Poole, toen de champagne hem naar den kop steeg, bluftte er mee ? zoo luidde het antwoord. Ja, zegde hij, het is eigenlijk eene zware verantwoordelijkheid, en als het bekend was, dan hadden wij kans dat wij de wespen om onze ooren kregen. Een kleio Californie, mijnheer ? Een half Golconda ! Toen vroeg ik hem zoo slimweg waar het gebergen was, of hij dat ook wist. O, zegde hij, als er een het weet, dan ben ik het, want ik had het stouwen voor mijne rekening. Het zit alles tusschen de wolbalen weggestopt, vlak achter den grooten mast, en behoorlijk met ijzeren banden vastgelegd. Het is niet gemakkelijk om er bij te komen, dat verzeker ik u, zegde hij, en wie er niet van weet, die zoo het er nooit zoeken ! Ik vroeg hem er verder niet naar, om geen argwaan bij hem te wekken. Mij dunkt, ik kon het er voor het oogenblik mee doen.

De drie mannen stonden zwijgend nog eene poos naar het schip te staren. Toen begon Trollope te fluiten, draaide zich op zijne hielen om en zegde :

— Hoe het er tegenwoordig te Londen uitzet ? Als die zaak goed afloopt, dan ga ik daar wonen. Er is toch maar geen tweede stad in de wereld als Londen.

— Ik ga er van door, zegde de man die met de sloep gekomen was. Zal ik u naar den waterkrap brengen.

De twee anderen stapten in, en het ranke vaartuigje gleed weg. Terwijl het verdween, sloeg de bel van het barkschip vijf glazen. De tonen klonken als eene fluit, en eene minuut lang werd de stilte verbroken door een gelui, dat eenen luisteraar met gesloten oogen kon hebben doen denken aan een zondagmorgend in Engeland.

— ∞ —

Het barkschip *Queen* had, volgens bericht, reeds drie weken geleden van Sydney onder zeil moeten gaan. Het opontbond van veroorzaakt door de moeilijkheid om zeevolk te krijgen en te houden.

Ook nu nog was het vaartuig, in verhouding tot zijne lastgage, onvoldoende bemand. Doch de kapitein werd razend van ongeduld, en sommige passagiers hadden reeds naar andere zeilgelegenheden uitgezien. Gelukkig voor de *Queen*, verkeerden al de andere schepen in hetzelfde geval, wat de moeilijkheid betrof om handen aan boord te krijgen.

Ten langen laatste had de oppersturman een verwilderd, haveloos hoopje bijeengescharreld, een echt schorrismorrie, meerendeels half naakt en uitgehongerd van de goudvelden teruggekeerd. Met dit uitschot moest men het dan maar zien te doen.

Den volgenden namiddag ging de bark onder zeil. Hare bestemming was naar Londen, en men rekende voor dien overtocht 75 dagen. De uitreis naar Australië had zij in 80 dagen volbracht — dus sneller dan onder stoom — in dien tijd namelijk.

Er blies een lekker zeilbrieske, rijk aan echt Australischen zonneschijn en tintelend hemelblauw, en zoo geurig als een ruiker.

Het volk voorop had zich gewasschen en een schoon hemd aangetrokken, zoodat het er nu tamelijk toosbaar uitzag. Een krachtig maal had de kerels opgekoapt. Vroolijk galmden zij een deuntje.

In het geheel waren 19 passagiers aan boord : 12 heeren en 7 damen.

Onder de laatste was een Mevrouw Dent, de vrouw van een Australisch koopman, eene Mevr. Holroyd met haar dochter Edith, en eene Jufvr. Margaret Mansel, een knap meisje met donkere oogen en een peinzend, lief gezicht.

De loods voerde zog het commando, en de kapitein liep op het dek heen en weer, duidelijk genoeg toonende dat hij zijn boold vol had met zijn schip en op het oogenblik geen tijd had voor praatjes.

Hij heette Benson, en hij was een echte typa van den ouderwetschen koopvaardij-kapitein. Zijn gezicht had de kleur van versch geschaafd mahoniehout, en deze ongewone kleur werd nog verscherpt door sneeuwwit haar en dito bakkebaard. Zijne grijze oogjes zaten zoo diep in zijn hoofd, dat men haast niet begreep hoe hij er mee zien kon. Zijne beenen stonden ietwat boogvormig naar buiten.

Hij droeg den londenschen hoogen hoed, en deze bedekking kwam niet van zijn hoofd, of hij onder de Linie vaarde, of onder de stormen om de Zoid.

Rondziende onder de manuelijke passagiers, ontgiden wij allereerst de aandacht op een knap man van militaire houding, met een zware zwarte kneivel, rijzig, breed en forsch, een man, die bepaald schoon zou mogen heeten, als zijn neus niet wat te veel naar boven had gestaan.

Dan op een ander heerschap van militaire snee, eveneens bedeeld met een gunstig uiterlijk, hoewel minder hoog en slank van figuur, dan de eerste.

Verderop een persoon, die beslist naar het zwaarlijvige overhelde, met pinbaar en een geel knevelje, en met een paar 8 (tabluawe dronkemansoogen, die gevestigd zijn op Miss Margaret Mansel, in gesprek met Mevrouw Holroyd en hare dochter aan de andere zijde van het dek.

Deze drie waren dezelfden, die wij des avonds in den maneschijn aan den oever van de baai zagen staan. De man met den zwaren knevel was kapitein Henry Trollope ; de tweede heette Paul Hankey ; de derde, de dikke, Alexander Burn.

Een andere passagier, naar wien de dames zoo zijdelings wel eens blikten, was M. Sampson Masters. Op eenigen afstand zou men zijn gezicht voor volmaakt hebben versleten ; doch dichterbij gezien droeg het de sporen van drank en uitspatting.

Er waren nog verscheidene andere mannen. Een bunner was een klein ventje, M. William Storr, een verkoopmeester, die, na onder de tegenvoeters zijn beurzje te hebben gespekt, naar het vaderland teragkeerde.

Dicht naast hem stond een kolos van een kerel, die zijnen naam had opgegeven als Mark Davenire. Hij droeg eene zware zilveren horlogeketting op zijn lichtgroen vest, en zijn hoed zat hem op den neus, terwijl zijne oogen onderzoekend rondgluurden.

De stuwheid, den Engelschman eigen, liet zich aanvankelijk onder de passagiers niet onbetuigd. De dames, het is waar, maakten al spoedig een praatje met elkander ; doch de mannen hielden zich allen afzonderijk, iets wat vreemd was bij die huaner, die den vorigen avond, naar wij opmerkten, elkander goed genoeg scheuen te kennen.

— Lieve hemel ! riep eenaklaps Mevr. James Dent, wier zwart haar tegen hare slapen zat geplakt naar de mode uit het begin van koningin Victoria's regeering ; lieve hemel, is dat daarginds niet eene open boot ?

Met eene van ringen flinkerende hand wees zij in de richting naar een voorwerp dat rees en zonk ongeveer drie kwart mijl recht voornit. Iedereen ging langzijn om te zien. Kapitein Benson, de witharige schipper, nam zijnen kijker en tuurde aandachtig.

— Ik hoop dat wij er dicht langs zullen varen, zegde Mevr. Dent.

— Wel ? Waarom ? Wat ziet men aan eene boot ? vroeg Mevr. Storr, aan den arm van haar mannetje, boven wien zij een half hoofd uitstak.

— Zeg dat niet, mevrouw, zeg dat niet ! viel M. Burn in, met zijne dikke, diepe bloedachtige stem. Er is poëzie in zoo'n eenzaam bootje te midden van de groote wateren, er is effect in. En de oorzaak ligt voor de hand. De eenzelvigheid van den Oceaan wordt er als het ware door geaccentueerd. Eene enkele ster doet het uitspansel nog eens zoo groot schijnen. Een eenzaam vaartuig verschaft aan onze verbeelding een uitgangspunt tot het beseffen van de ontzaglijk groote afstanden op de wereldzee.

Hij sprak alsof hij in zijnen tijd acteur was geweest.

Kapitein Trollope zag hem eens glimlachend door zijn monocle aan. Anderen, zooals M. Davenire, M. Caldwell, een donker, joodachtig uitziend man, en nog enkele omstanders, hadden eveneens met eene soort van leuke verbazing naar de tirade geluisterd.

— Maar wij hebben nu nog land genoeg in de buurt, meende Mevr. Storr, blijkbaar gestreeld door de aandacht die al deze heeren haar schenken.

— Het is waar, mevrouw, kersam Burn, maar alle effect is immers meer een ding van de verbeelding, dan van de werkelijkheid. Bij voorbeeld...

— Eene open boot vlak onder den boeg, kapitein, schreeuwde de stuurman van het voorschip.

Toen, de boot voorbij gleed, rees er onder de passagiers van de *Queen* een vreemd gemompel. Het was eene sloep, die vermoedelijk van eenen walvischvaarder had toebehoord en op den bodem lagen de lijken van twee mannen, uitgemergeld, dwars over elkander heen, alsof zij in den doodstrijd nog woedend op elkander aangevallen waren.

De dames bedekten haar gezicht en deinsden terug voor dien akeligen aanblik ; ook eenige heeren verbleekten, en M. Burn maakte een grimbaar alsof hij onpassejlik werd.

(Wordt voortgezet.)